

DIEVIŠĶĀS MĪLESTĪBAS DUSMAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 78, Jonas 4:1–4, Mt. 10:8, Mt. 21:12, 13, Jer. 51:24, 25, Rm. 12:17–21.

ATMIŅAS PANTS:

“Taču Viņš bija žēlsirdīgs, piedeva noziegumu un viņus neizdeldēja, bet daudzkārt novērsa Savas dusmas un nelika pamosties visai Savai bardzībai” (Ps. 78:38).

Kamēr par Dieva līdzjūtību bieži priecājas, daudzi domu par Viņa dusmām uzskata par satraucošu. Ja Dievs ir mīlestība, viņi domā, ka Viņam nekad nevajadzētu paust dusmas. Tomēr šis priekšstats ir nepatiess. Viņa dusmas rodas tieši no Viņa mīlestības.

Daži apgalvo, ka Vecās Derības Dievs ir dusmu Dievs, kamēr Jaunās Derības Dievs ir mīlestības Dievs. Bet ir tikai viens Dievs, un Viņš ir atklāts kā viens un tas pats abās Derībās. Dievs, kas ir mīlestība, dusmojas uz ļaunumu, – un tieši tāpēc, ka Viņš ir mīlestība. Pats Jēzus pauda dziļas dusmas uz ļaunumu, un Jaunā Derība neskaitāmas reizes māca par taisnīgām un adekvātām Dieva dusmām.

Dieva dusmas vienmēr ir Viņa taisnīgā un mīlestības pilnā atbilde uz ļaunumu un netaisnību. Dievišķās dusmas ir taisnīgs sašutums, ko motivē nevainojama labestība un mīlestība, un tās meklē visas radības uzplaukumu. Dieva dusmas ir vienkārši atbilstoša mīlestības reakcija uz ļaunumu un netaisnību. Attiecīgi ļaunums liek Dievam dusmoties, kas nāk par labu ļaunuma upuriem un ir pret ļauna darītājiem. Tātad dievišķās dusmas ir vēl viena dievišķās mīlestības izpausme.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. februārī.

Noskumis ļaunuma dēļ

Bībeles Dievs mīl taisnību un ienīst ļaunumu. Tāpēc grēks un ļaunums izraisa Viņa dusmas, kas tiek paustas apspiesto un aizskarto labā, un arīdzan gadījumos, kad ļaunums galvenokārt skar pašu darītāju. Dievs ienīst ļaunumu, jo ļaunums vienmēr nes sāpes Viņa radījumiem, pat ja viņi paši ir darītāji. Bībeles naratīvā Dievs vairākkārt iekais dusmās, ko Bībeles pētnieki dēvē par sacelšanās ciklu. Šis cikls notiek šādi:

1) Cilvēki sacēļas pret Dievu un izdara ļaunas, dažreiz pat šausminošas zvērības, piemēram, bērnu upurēšanu un citas negantības Viņa acīs.

2) Dievs atkāpjas saskaņā ar cilvēku pieņemtajiem lēmumiem.

3) Dieva tautu apspiež svešas tautas.

4) Cilvēki sauc uz Dievu pēc glābšanas.

5) Dievs žēlīgi atbrīvo tautu.

6) Tauta atkal sacēļas pret Dievu, bieži vien nopietnāk nekā iepriekš.

Taču šajā briesmīgajā ļaunuma un neuzticības ciklā Dievs cilvēku neuzticībai liek pretī nebeidzamu uzticību, ilgstošu pacietību, pārsteidzošu žēlastību un dziļu līdzjūtību.

Izlasī Ps. 78. Ko šī Rakstu vieta vēsta par Dieva reakciju uz Viņa tautas atkārtotajām sacelšanās reizēm? _____

_____

Saskaņā ar Bībeli mīlestība un taisnīgums ir savstarpēji saistīti. Dievišķās dusmas ir pareiza mīlestības reakcija uz ļaunumu, jo ļaunums vienmēr sāpina kādu, kuru Dievs mīl. Rakstos nav neviena gadījuma, kad Dievs būtu patvaļīgi vai netaisnīgi bijis dusmīgs.

Un, lai gan Dieva tauta vairākkārt Viņu pameta un nodeva, gadsimtu gaitā Dievs turpināja pacietīgi parādīt līdzjūtību, kas pārsniedz visas saprātīgās cerības (Neh. 9:7–33), tādējādi demonstrējot Savas pacietīgās līdzjūtības un žēlsirdīgās mīlestības neaptveramo dziļumu. Patiešām, saskaņā ar Ps. 78:38 Dievs “bija žēlsirdīgs, piedeva noziegumu un viņus neizdeldēja, bet daudzkārt novērsa Savas dusmas un nelika pamosties visai Savai bardzībai” (NKJV).

Protams, arī tevi sadusmo ļaunums, kas tiek nodarīts citiem. Kā šīs emocijas palīdz tev labāk izprast Dieva dusmas pret ļauno? _____

_____

Dievs ir lēns dusmoties

Dievs dusmojas uz ļaunumu, jo Dievs ir mīlestība. Dievs ir tik līdzjūtīgs un žēlsirdīgs, ka viens Bībeles pravietis pat izteica pārmetumu Dievam par pārāk lielu žēlsirdību!

Apsveriet stāstu par Jonu un pārdomājiet Jonas reakciju uz Dieva žēlsirdīgo piedošanu niniviešiem (Jon. 4:1–4). Ko tas mums stāsta par Jonu un arī Dievu? (Sk. arī Mt. 10:8.)

Jonas reakcija uz Dieva žēlastību norāda uz divām galvenajām atziņām. Pirmkārt, tā parāda paša Jonas cietsirdību. Viņš tik ļoti ienīda asīriešus par to, ko viņi bija nodarījuši Israēlam, ka nevēlējās, lai Dievs viņiem parāda žēlastību.

Kāda mācība mums! Mums jābūt uzmanīgiem, lai nepieļautu šo pašu attieksmi, lai cik saprotama tā varētu šķist. Visiem, kas saņēmuši Dieva žēlastību, jāatzīst, cik žēlastība ir nepelnīta, un tādējādi jābūt gataviem sniegt žēlastību citiem.

Otrkārt, Jonas reakcija pastiprina Dieva līdzjūtības un žēlastības nozīmi Viņa raksturā. Jona bija tik labi iepazinies ar Dieva žēlsirdību, ka – tieši tāpēc, ka Dievs ir “žēlīgs un žēlsirdīgs” un “lēnīgs dusmās un pārpilns žēlastībā” (Jon. 4:2, NKJV) – Jona zināja, ka Kungs atkāpsies no Ninives sodīšanas. Dievs izturas taisnīgi un žēlsirdīgi pret visām tautām un ciltīm.

Ebreju frāzi, kas tulkota “lēns dusmās” vai “pacietīgs”, varētu burtiski tulkot kā “garš deguns”. Ebreju valodā dusmas bija metaforiski saistītas ar degunu, un deguna garums metaforiski attēlo, cik ilgs laiks nepieciešams, lai cilvēks kļūtu dusmīgs.

Šī idioma par “garu degunu” norāda, ka Dievs ir lēns dusmoties un pacietīgs. Kamēr cilvēkiem nav vajadzīgs ilgs laiks, lai sadusmotos, Dievs ir ārkārtīgi pacietīgs un brīvi un bagātīgi dāvā žēlastību, tomēr neattaisnojot grēku un nepieverot acis uz netaisnību. Tā vietā pats Dievs caur krustu veica grēku un ļaunuma izpirkšanu, lai Viņš varētu būt gan taisnīgs, gan attaisnot tos, kas Viņam tic (Rm. 3:25, 26).

Vai jums kādreiz ir izdevies parādīt žēlastību kādam, kurš jums ir nodarījis pāri? Kā vislabāk atcerēties, ko Dievs ir izdarījis jūsu labā, lai jūs kļūtu žēlīgāki pret citiem, tādējādi atsaucoties bagātīgajai žēlastībai, ko Dievs jums ir parādījis? Un kā parādīt žēlastību, nedodot atļauju grēkot vai neļaujot ļaunprātīgi izmantot vai apspiest citus?

Taisnīgs sašutums

Lai gan ir daudz nepiemērotu dusmu veidu, Bībele arī māca, ka pastāv "taisnīgs sašutums". Iztēlojieties, ka māte skatās, kā viņas trīsgadīgā meita spēlējas rotaļlaukumā, un tad pēkšņi viņas meitai uzbrūk vīrietis. Vai viņa būs dusmīga? Protams. Dusmas ir pareiza mīlestības reakcija attiecīgos apstākļos. Šis piemērs palīdz mums izprast Dieva "taisnīgo sašutumu".

Izlasi Mt. 21:12, 13 un Jņ. 2:14, 15. Kā Jēzus reakcija uz tempļa nepareizu izmantošanu liecina par to, ka Dievs dusmojas uz ļaunumu? _____

Šajos gadījumos Jēzus izrāda "dievišķu dedzību" un taisnīgu sašutumu pret tiem, kas Dieva templi uzskatīja par parastu un bija to pārvērtuši par "laupītāju bedri", lai apspiestu atraitnes, bāreņus un nabagus (Mt. 21:13; salīdzini ar Jņ. 2:16). Tempļis un dievalpojumi, kam bija jāattēlo Dieva žēlīgā piedošana un grēcinieku šķīstīšana, tika izmantoti, lai krāptu un apspiestu tos, kas bija visneaizsargātākie. Vai Jēzum nebija jādusmojas par šo negantību?

Mk. 10:13, 14 un Mk. 3:4, 5 piedāvā citus Viņa taisnīgā sašutuma piemērus. Kad cilvēki atveda pie Jēzus mazus bērnus un "mācekļi norāja tos, kas tos atveda", Jēzus "bija ļoti neapmierināts" – burtiski "sašutis". Viņš tiem sacīja: "Ļaujiet bērniņiem nākt pie Manis" (Mk. 10:13, 14, NKJV).

Citā gadījumā, kad farizeji nogaidīja, lai apsūdzētu Jēzu par sabata pārkāpšanu, dziedinot sestdienā, Viņš tiem jautāja: "Vai sabatā drīkst darīt labu vai darīt ļaunu, glābt dzīvību vai nogalināt?" (Mk. 3:4, NKJV) Viņš "dusmīgi skatījās uz tiem, būdams viņu cietsirdības apbēdināts", un pēc tam ķērās pie cilvēka dziedināšanas (Marka 3:5, NKJV). Kristus dusmas šeit ir saistītas ar skumjām par viņu cietsirdību; tās ir mīlestības taisnīgās dusmas, tāpat kā Vecajā Derībā Dievam piedēvētās dusmas ir mīlestības taisnīgās dusmas. Kā gan lai ļaunums neapbēdinātu mīlestību, it īpaši, ja ļaunums ievaino šīs mīlestības saņēmējus?

Kā panākt, lai mēs nemēģinātu attaisnot savtīgas dusmas kā "taisnīgu sašutumu"? Kāpēc tas ir tik vienkārši izdarāms, un kā mēs varam pasargāt sevi no šīm izsmalcinātajām un reālajām lamatām? _____

Dievs nesagādā ciešanas labprātīgi

Visā Bībelē Dievs atkārtoti parāda Savu dedzību nomākto un apspiesto labā, kā arī Savu adekvāti taisnīgo sašutumu, vērstu pret pāridarītājiem un apspiedējiem. Ja nebūtu ļaunuma, Dievs nebūtu dusmīgs. Viņa dusmas ir tikai un vienmēr pret to, kas kaitē Viņa radībai.

Saskaņā ar Raudu dz. 3:32, 33 Dievs neliek ciest labprātīgi (burtiski tulkojot, Dievs nemoka “no sirds”). Viņš nevēlas tiesāt ļaundarus, bet mīlestība pieprasa taisnīgumu.

Par šo patiesību liecina tas, cik ilgi Dievs turpināja piedot Savai tautai un atkārtoti deva iespēju nožēlot grēkus un izlīgt ar Viņu. Ar praviešu starpniecību atkal un atkal Dievs aicināja Savus ļaudis, bet tie atteicās ieklausīties (sk. Jer. 35:14–17, Ps. 81:11–14).

Izlasi Ezras 5:12 un salīdzini ar Jer. 51:24, 25, 44. Kā tas izskaidro spriedumu, kas nāca pār Jeruzalemi ar babiloniešu starpniecību? (Sk. arī 2. Laiku 36:16.) _____

Saskaņā ar Ezras 5. nodaļu pēc tam, kad ļaudis neatlaidīgi un bez nožēlas izraisīja Dieva dusmas, Viņš galu galā atkāpās un “atdeva” ļaudis “Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara rokās” (Ezras 5:12, NKJV). Bet Dievs to izdarīja tikai pēc tam, kad nekas vairs nelīdzēja (2. Laiku 36:16), un vēlāk Dievs tiesāja Babilonu par pārmērīgo postījumu, ko tā bija nodarījusi Jūdai (Jer. 51:24, 25, 44; salīdzini ar Cah. 1:15).

Daudzi citi spriedumi, kurus Raksti apraksta kā Dieva izraisītus, tiek skaidroti kā gadījumi, kad Dievs “nodod” cilvēkus viņu ienaidniekiem (Soģu 2:13, 14; Ps. 106:41, 42) ciešā saskaņā ar cilvēku lēmumiem pamest Kungu un kalpot citu tautu “dieviem” (Soģu 10:6–16, 5. Moz. 29:24–26). Dieva dusmas pret ļaunumu, kas visbeidzot vainagosies ar visa ļaunuma galēju izskaušanu, izriet no Viņa mīlestības uz visiem un no Viņa ilgām pēc augstākā labuma Visumā, kas pats ir devis savu ieguldījumu jautājumā par grēku, sacelšanos un ļaunumu.

Kā tas, ka Dievs nevēlas nevienam pasludināt spriedumu, ietekmē jūsu izpratni par dievišķajām dusmām un bardzību? Ja Dievs ir lēns dusmoties, vai mums nevajadzētu būt pacietīgākiem pret apkārtējiem? Kā mēs varam to paveikt, vienlaikus rūpējoties par pārkāpuma upuriem? _____

Parādiet līdzjūtību

Lai gan dievišķās dusmas ir “briesmīgas”, tās nekādā gadījumā nav amorālas vai nemīlošas. Gluži pretēji, Vecajā un Jaunajā Derībā Dievs pauž dusmas pret ļaunumu tieši Savas mīlestības dēļ. Dievišķās dusmas ir briesmīgas ļaunuma viltīguma dēļ pretstatā Dieva šķīstajai labestībai un krāšņumam.

Šajā ziņā mīlestība Dievam ir būtiska, bet ne dusmas. Kur nav ļaunuma vai netaisnības, tur nav dusmu. Galu galā Dieva vismīlošākā darbība, izskaužot ļaunumu no Visuma, vienlaikus likvidēs arī dusmas un bargumu. Un tas ir tāpēc, ka nekad vairs nebūs netaisnības vai ļaunuma. Pilnīgās mīlestības attiecībās mūžīgi valdīs tikai svētlaime un taisnība. Nekad vairs nebūs dievišķo dusmu, jo nekad vairs nebūs vajadzības pēc tām. Cik brīnišķīga doma!

Ir cilvēki, kas bažijas, ka dievišķās dusmas var nejausi tikt uztvertas kā atļauja cilvēku atriebībai. Izlasi 5. Moz. 32:35, Sal. pam. 20:22, Sal. pam. 24:29, Rm. 12:17–21 un Ebr. 10:30. Kā šie panti pasargā no cilvēku atriebības? _____

Saskaņā ar Svētajiem Rakstiem Dievam ir tiesības izteikt spriedumu, un, kad Viņš to dara, Viņš to vienmēr dara simtprocentīgi taisnīgi. Gan Vecā, gan Jaunā Derība nepārprotami atstāj atriebību Dievam. Kā Pāvils raksta Rm. 12:19: “Neatriebieties paši, mīļie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs” (citējot 5. Moz. 32:35).

Lai gan Dievs galu galā izsaka spriedumu netaisnībai un ļaunumam, Kristus ir parādījis ceļu visiem, kas Viņam tic. Patiešām, tas ir “Jēzus, kas mūs atpestīs no nākamās dusmības” (1. Tes. 1:10; salīdzini ar Rm. 5:8, 9). Un tas notiks saskaņā ar Dieva plānu: “Jo Dievs mūs nav nolīcis dusmībai, bet lai mēs iegūtu pestīšanu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu” (1. Tes. 5:9). Dievišķās dusmas netiek atceltas, bet tie, kas tic Jēzum, tiks atbrīvoti no šādām dusmām Kristus dēļ.

Kādā veidā Kristus īstenotā izpirkšana ir atbalstījusi taisnīgumu, vienlaikus atbrīvojot mūs no dusmām? Atzīstot, ka, neraugoties uz taviem trūkumiem, Dievs par tevi ir parūpējies, cik daudz žēlīgākam tev vajadzētu būt pret citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Elkdievība pie Sinaja” (315.–330. lpp.).

Zelta teļa pielūgsmes kontekstā Elena Vaita raksta: “Israēlieši bija vainīgi nodevības grēkā, kas vērsti pret Ķēniņu, kurš viņiem bija darījis daudz laba un kura autoritātei tie paši labprātīgi uzņēmās paklausīt. Lai dievišķā valdīšanas kārtība vispār varētu pastāvēt, nodevējus vajadzēja sodīt. Bet pat šeit atklājās Dieva žēlsirdība. Uzturēdamas spēkā savus likumus, Viņš visiem deva izvēles brīvību un izdevību nožēlot savus grēkus. Izdeldēti tika tikai tie, kuri turpināja pretoties.

Tādu grēku bija nepieciešams sodīt arī apkārtējo tautu dēļ, par liecību Dieva nepatīkamai pret elku pielūgšanu. Izpildot spriedumu pie vainīgajiem, Mozum kā Dieva ierocim Rakstos vajadzēja atstāt svinīgu un atklātu protestu pret šo noziegumu. Kad israēliešiem vēlāk nāktos nosodīt elku kalpošanu kaimiņu tautās, viņu ienaidnieki tiem varētu pārnest, ka tauta, kas par savu Dievu ir atzinusi Jehovu, pati pie Horeba bija izveidojusi teļu un to pielūgusi. Tad, lai gan spiesti atzīt apkaunojošo patiesību, israēlieši tomēr varētu norādīt uz pārkāpēju briesmīgo likteni kā pierādījumu tam, ka viņu grēki nav atzīti kā labi, ne arī atvainoti.

Mīlestība tikpat lielā mērā kā taisnība prasīja, lai par šo grēku tiktu pasludināts spriedums. [...] Tā ir Dieva žēlastība, kas liek ciest tūkstošiem, lai novērstu nepieciešamību sodīt miljonus. Lai glābtu daudzus, Viņam jāsoda nedaudzi.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 324., 325. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc, jūsuprāt, tik daudzi cilvēki cīnās ar dievišķo dusmu jēdzienu? Kas tev palīdz to saprast?

2. Kādas problēmas vienmēr rodas, kad cilvēki meklē atreibību, kuras nekad nerodas, kad Dievs to meklē?

3. Kā Dieva spriedums Israēlam pēc sacelšanās ar zelta teļu bija arī dievišķās žēlastības piemērs? Kādi citi piemēri Svētajos Rakstos liecina, ka pat Dieva spriedums ir mīlestības akts?

4. Pat ja mēs saprotam, ka Dievs pret ļaunumu kļūst adekvāti dusmīgs un nes spriedumu ar pilnīgu taisnību, cik svarīgi mums ir atturēties no citu nosodīšanas? Pārrunājiet to, īpaši ņemot vērā 1. Kor. 4:5.